

AMICS DE LA SARDANA de l'A.E. TALAIA VILANOVA I LA GELTRÚ ESTIU 1992

AL SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

Sugrañes

JOIERIA - RELLOTGERIA

Llibertat, 147
(Església Mar)
815 00 30

LADY CROISSANTERIA

Caputxins, 40
893 86 05

**PESCA ESPORTIVA
ARTICLES PLATJA**

ORIOl MIQUEL

Llibertat, 132
815 46 63

FLORS - Rambla de la Pau, 63
815 38 27

La Fundació Universal de la Sardana

Es amb goig que avui us fem sabedors d'un fet que ens plau en gran manera com a formant part de la gran família sardanista, que és la de tots aquells que, d'una manera o altra, balladors o no, joves o no, tenen en la nostra dansa tot un sistema, un emblema i una norma per anar marcant l'avenç cap a una catalanitat conscient i progressiva.

Es tracta de la constitució de l'Entitat FUNDACIÓ UNIVERSAL DE LA SARDANA, amb centre a Barcelona, amb l'objectiu, talment com diu la denominació, d'anar a totes aquelles iniciatives que puguin ésser d'abast internacional tant en la propagació de la sardana com en l'assimilació per part de molts pobles del planeta de la nostra dansa com un mitjà plàstic de dir com la societat universal pot contribuir a la solidificació de la pau. Un dels primers objectius és la presència de la sardana en els Jocs Olímpics, la qual, d'aquesta manera, podrà ésser posada a l'abast de tot el món, a través dels mitjans de comunicació, com un dels símbols del nostre país, del nostre tarannà i de la nostra cultura.

Seria el màxim honor i aspiració que Catalunya veiés assumir aquest fet popular seu, que el món l'entengués, l'assimilés i també se'l fes seu. Hi podria haver un destí més alt per a la nostra estimada sardana?.

Fa pocs mesos es va constituir la Fundació amb l'aportació de dos-cents milions de pessetes per part de cent cinquanta persones, davant el notari Josep M. Puig Salellas, l'home que tantes proves té donades de la defensa aferriçada de tot allò que és vida i essència de catalanitat. L'acte es va desenrotllar el 27 de febrer al Palau de la Generalitat i el van protagonitzar el conseller de Cultura Joan Guitart i Salvador Millet i Bel, com a president de la Fundació.

Entre les persones que han tirat endavant el projecte i s'han fet càrrec de les línies de funcionament hi ha Josep Espar Ticó, Francesc Gordo, Joan Vidal i Gayolà, Josep M. Ainaud de Lasarte, Ramon Folch i Camarasa, Agustí Montal, Josep Faulí, Josep M. Serracant i d'altres, fins al nombre de trenta.

La Fundació té una Comissió d'Honor formada, entre altres, per personalitats rellevants com l'abat de Montserrat dom Sebastià Bardolet, el copríncep d'Andorra bisbe Josep Martí Alanís, el bisbe Pere Casaldàliga, Joaquim Barraquer, Montserrat Caballé, Josep Carreras, Joan Oró, Joan Antoni Samaranch, Antoni Tàpies, Frederic Mayor Zaragoza, Ricard Bofill, Xavier Montsalvatge, Antoni Clavé. Entre les personalitats foranes, castellaneres o estrangeres, hi ha Camilo José Cela, Antonio Buero Vallejo, Eugène Ionesco, Adolfo Pérez Esquivel, Albert Williams, Karl Popper, Ernesto Sábato i Vittorio Sicuti.

Sardana de la Pau
*El contrapunt
és la passada d'aucella
que canta volant*

(JOAN MARAGALL)

Anys enllà, grans figures universals, Strauss, Einstein, Picasso, feren càlids elogis de la sardana. Ara, últimament, l'esmentat professor Sicuri, que va treballar uns anys al nostre Liceu, actualment director del Teatre de l'Òpera de Florència, explica com la sardana podria esdevenir la dansa oficial de la nova Europa, de la mateixa manera com el «Cant a l'alegria» de la simfonia de Beethoven, amb text de Schiller, n'ha esdevingut l'Himne.

Com a fundadors-protectors es compta amb la col·laboració d'uns centenars de persones, moltes d'elles persones de primera fila en el nostre món cultural, d'entitats i d'empreses, de grups sardanistes de tot Catalunya, i de catalans residents a diversos països de l'estranger.

Quins son els projectes més assequibles a curt termini? En primer lloc, el compositor i director Antoni Ros Marbà ha escrit una sardana, que serà la més vistosa nota de catalanitat dels Jocs. Ha estat estrenada el passat dia 9, del mes actual de juliol, al Palau de la Música Catalana per la cobla La Principal de la Bisbal i la Coral Polifònia de Puig-reig.

El 22 de juliol, a les vuit del vespre, per tant tres dies abans d'ésser inaugurats els Jocs, hi haurà una sardana de germanor, com a homenatge popular al Comitè Olímpic Internacional per haver escollit Barcelona com a seu dels Jocs. La sardana serà ballada en una anella que agafarà la part grossa del barri gòtic de Barcelona. S'iniciarà a la Plaça de Catalunya i seguirà per la Rambla de Canaletes, dels Estudis, de les Flors, dels Caputxins, plaça del Pi, carrer de Ferran, Plaça de Sant Jaume, Pla de la Catedral i Via Laietana, fins a enllaçar amb la Plaça de Catalunya. L'anella serà formada pels balladors de la Unió de Colles Sardanistes i de tothom que s'hi vulgui afegir. A la mateixa hora s'han projectat grans anelles a l'entorn de l'estany de Banyoles, al redòs del Castellet de Perpinyà i a altres localitats catalanes.

Els cantants Josep Carreras i Montserrat Caballé cantaran la sardana de benvinguda, «Sardana Olímpica» en la cerimònia d'obertura dels Jocs, música del nostre mestre Lluís Monleda i lletra de Lluís Serrahima, que interpretarà la Principal de la Bisbal.

Per al 1996, quan Atlanta, als Estats Units, serà la ciutat organitzadora dels Jocs Olímpics, es pretén organitzar una altra gran rotllana, a càrrec de balladors de totes les races.

L'any 2000, la rotllana serà al voltant de la seu de la ONU, com a mostra del gran desig de pau i de la millor participació que hi pot fer el poble de Catalunya.

Tot plegat va cap a la realització de tants somnis de què parlaven l'any passat referint-nos a la persona del gran home dels nostres mestres que és Esteve Fàbregas i Barri.

Fra. X. Gassó

MANIFEST DE LA FUNDACIÓ UNIVERSAL DE LA SARDANA

La dansa, la música, l'art... són llenguatges universals. Poden expressar-se i captar-se directament, sense intermediaris, sense traductors.

La sardana, alhora que és dansa, és música i és art; és l'expressió antiga i serena d'un poble mediterrani que n'ha fet un dels símbols de la seva identitat.

A més d'una festa, la sardana és una ètica, una estètica, un ritual. La sardana implica llibertat i ordre, individualitat i col·lectivitat, diversitat i unió, emoció i conteniment.

Significa exaltació de la mesura. El cercle de la sardana no exclou mai. Sempre està a punt de fer-se i desfer-se, d'acollir qui vulgui entrar-hi, d'alliberar qui en vulgui sortir.

És un cercle que uneix sense obligació i exclou sense càstig; és un moviment on la norma no és mai esclavitud i on la llibertat no esdevé mai anarquia.

La sardana és el triomf de la mesura, de la llibertat, de l'ordre, de la diversitat i de la universalitat.

És el llenguatge de les aspiracions universals.

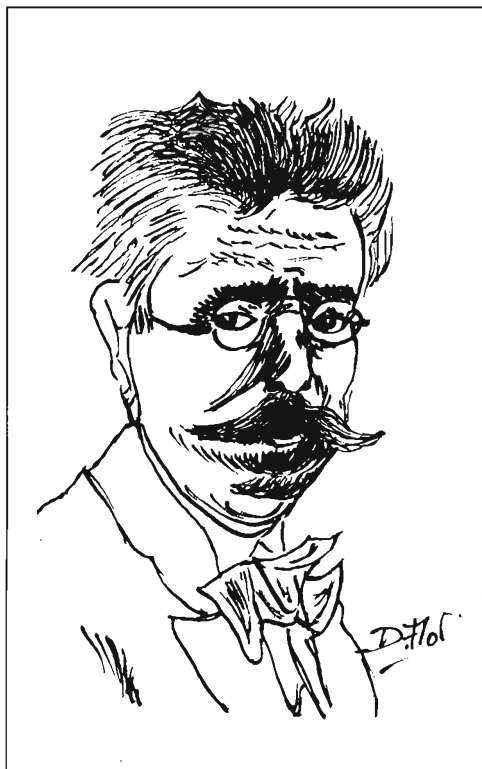
Així com diverses obres musicals s'han convertit en patrimoni viu de tot el món i són aptes per celebrar esdeveniments concrets, no hi ha, en canvi, cap dansa col·lectiva que s'hagi generalitzat per expressar manifestacions de solidaritat i de pau entre els homes i els pobles. La sardana té les condicions més òptimes per expressar simbòlicament aquests desigs.

La Fundació Universal de la Sardana neix amb el propòsit d'estendre aquesta dansa més i més, perquè es vagi convertint gradualment en la dansa de la solidaritat i de la pau. És pel triomf final de la pau i de la solidaritat, encarnades en rotllanes d'homes i dones de les més diferents nacionalitats, donant-se les mans i acceptant-se en la seva diversitat, que invitem persones i pobles a sumar-se a aquesta iniciativa. Volem que la sardana, sense deixar de ser el símbol d'un poble, es converteixi en una dansa de tots els pobles. Participem-hi tots, amb organització, esforç i treball, per fer viu aquest disseny: la sardana, de símbol d'un poble a dansa universal.

ENRIC MORERA

En els 50 anys de la seva mort

Aquest any es compleix i commemora el cinquantenari de la mort del músic català Enric Morera i Viura. Compositor barceloní, de sòlida formació musical, contrastada en àmbits europeus i americans, Enric Morera fou l'home que, seguint la petja de Pep Ventura i continuant-ne l'esperit, reconduí la temàtica catalana de la música sardanista, identificant-se plenament amb l'esperit de la cançó tradicional i deixant de banda els temes italianitzants i forasters llavors en voga entre tants músics. Continua l'obra de Pep Ventura

Una visió del mestre Morera segons la ploma de l'autor d'aquest article.

aportant-hi el seu gran bagatge de coneixements musicals, i eixamplant l'horitzó i la perspectiva dels compositors, elevà considerablement el nivell de la música de la sardana. Més que repetir alguns trets biogràfics d'aquest autor, solament volem deixar constància de les encertades paraules que recull el seu biògraf Miquel Saperas: «El punt «dolç» de la seva música consisteix precisament en allò que és contrari a la dolçor musical. Consisteix en una penetrant aspresa molt baronívola, molt de muntanya. Música d'una rudesia i una franquesa que semblen lligar l'ànima noble, senzilla i d'una sola peça de l'home del camp, amb el combinar de música que s'ha fet per ell tot sol una tècnica molt seva, la necessària per expressar-se. En allò en què es manifesta principalment la seva música és en el ritme. La seva música és, sobretot, rítmica. L'accent mena la idea amb braç a pic i sense esforç. Al ritme se superedita la seva harmonia, i la melodia neix i es desenrotlla per aquest vigorós polsar, com cor de bronze, de l'accent de la seva música.

Són molts els compositors que han fet possible que la sardana sigui coneguda arreu del món, i entre els millors i de més renom, per dret i mereixement propi, hi té un lloc preminent Enric Morera i Viura, de qui els catalans tenim el deure de saber valorar l'obra i d'honorar-ne la memòria.

Enric Morera, va néixer a Barcelona el 22 de maig de 1865 i va morir a la mateixa ciutat l'11 de març de 1942, ara fa cinquanta anys. El llegat de la seva obra, entre els sardanistes, és present, avui, com el primer dia.

A grans pinzellades direm que el seu pare era fuster d'ofici i també exercia de músic tocant el piano i el clarinet en cinemes i envelats de festa major, per tal d'enfortir la seva economia. Per aquest motiu els pares de l'Enric decidiren d'anar a l'Argentina a provar fortuna i fou en les pràctiques del cant dominical a les parròquies de la Pampa, on el petit Enric s'inicià en la música. L'any 1875 es traslladaren a Cordoba d'Amèrica on seguí els seus estudis musicals, després torna a Barcelona i de nou a l'Argentina, en un incessant pelegrinatge que el conduí també a Brussel·les i a Madrid, sempre a la recerca d'ampliar els coneixements musicals.

L'obra de Morera és extensíssima i variada. En la composició lírica aplega una cinquantena de produccions teatrals, sis d'elles òperes, algunes de les quals aconseguiren un èxit extraordinari, com *El Comte Arnau* o *Empòrum*, per esmentar-ne alguna.

Tot i que al nostre país no hi ha massa tradició simfònica, Morera composà 21 obres d'aquest gènere i 34 de música de cambra, i en la música religiosa deixà una missa de rèquiem i una missa de glòria.

Detallar l'extensa obra de Morera fóra interminable, ja que, a més, va compondre 65 cançons originals per a cant i piano, 28 cançons populars catalanes harmonitzades per a coral, 35 cançons corals, poemes i sardanes a veus mixtes, 50 baixos per harmonitzar, 193 cançons i ballets populars i 56 sardandes per a cobla.

Enric Morera gaudí de l'estima i admiració del nostre poble, al qual apropà a la cultura musical popular catalana, amb l'autenticitat de la seva música tan personal, inspirada i espontània.

L'any 1895 fundà a Barcelon l'Agrupació Coral Catalunya Nova, composta majoritàriament per cantaires de classe treballadora, aconseguint una gran qualitat musical amb tendències modernistes.

El 1900 es dedicà plenament al teatre líric, on col·laborà estretament amb els millors escriptors de l'època com foren l'Angel Guimerà, Jaume Massó i Torrens, Santiago Rusiñol, Ignasi Iglésias, Apel·les Mestres, Jacint Verdaguer, Carles Capdevila, Josep Carner, etc.

Del 1901 al 1904 va fer llargues estades a Madrid, però l'enyorança de la terra el van fer retornar a Barcelona, on començà una nova etapa d'èxits, amb les estrenes de les seves òperes «Empòrium», «Titaina» i «Tassarba» i l'obra lírica en tres actes «Bruniselda» així com el «Concert per violoncel i orquestra» i les obres líriques «Els tres tambors», «La barca», «Fra garí» i la famossíssima

«La Santa Espina», estrenada el 19 de desembre de 1906. Ja darrerament estrenà amb gran èxit «Don Joan de Serrallonga», de Victor Balaguer, i «El castell dels tres dragons», de Frederic Soler.

Meritori fou també el treball de recuperació de moltes obres tradicionals que són patrimoni de la cultura del nostre poble. Recordem aquell recull de «Cançons de carrer» amb col·laboració dels escriptors abans esmentats.

En arribar a l'obra sardanista, poc es pot dir que no sigui a bastament conegut de tothom, tant en les sardanes compostes per a ser cantades en agrupacions corals, com en les escrites per a ser interpretades per les cobles en ballets i concerts.

La primera sardana per a cobla fou «Enyorança», composta durant la seva estada a Madrid, i la darrera, «La nostra Roser», dedicada a la seva néta l'any 1940. Entre aquestes dues sardanes hi ha el gran tresor que Enric Morera ens ha llegat, amb obres com «L'Empordà», «La sardana de les monges», «Les fulles seques», «Festa Major» i «La Santa Espina» que tantes i tantes vegades simbolitzà l'Himne Nacional de Catalunya, quan el règim franquista tenia prohibida la interpretació d'Els Segadors i tot i que també estava prohibida, els organitzadors de les ballades de sardanes i les mateixes cobles, per comptes de repetir l'última sardana, tocaven una tirada de curts i una de llargs de «La Santa Espina», de la qual tots els sardanistes en sabíem el repartiment de memòria i la ballàvem moltes vegades amb llàgrimes als ulls i sempre molt seriosament, i amb el respecte que ens mereixia la màxima expressió de catalanitat en aquells temps.

S'esmenta que quan Enric Morera va compondre i anunciar l'estrena de la sardana «El meu barco», el cercle social en què es movia va romandre encuriós. Hom es preguntava si seria cert que Morera s'hagués comprat un vaixell. Incentivava encara més la facècia, el que quan era preguntat sobre el fet mai no ho afirmava ni ho negava. Així, tot quedava en un dubte absolut. Per fi, naturalment, es va desfer l'ambigüitat. Morera tenia un vaixell, però en minia-tura, posat al damunt del piano. Era un vaixell construït per un artesà de Sant Pol de Mar, el qual va obsequiar Morera amb aquest present amistós.

Avui, en el cinquantè aniversari de la seva mort, el nostre present a Enric Morera és el desig que la seva obra no passi desapercebuda per les noves generacions i sàpiguen valorar l'enorme contribució del genial compositor a l'esplèndid renaixement de la Pàtria.

DANIEL FLOR

Amics de la Sardana. Carrer del Comerç 4. Vilanova i la Geltrú.
President: Manuel Massana. Director butlletí: Xavier Garcia. Número 139
Juliol de 1992.

EL BALLET

TIRANT LO BLANC

de LEONORA MILA

La nena tenia justet sis anys quan va fer les primeres provatures al piano. Tenia una musiqueta aquí dins, deia ella, senyalant-se al front. En pocs mesos van sortir les seves primeres setze cançonetes. Aquella tardar ja actuava al nostre Teatre del Bosc amb l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per Eduard Toldrà.

Leonora Milà vista pel traç del pintor vilanoví Joaquim Budesca.

El pare, Josep, havia estat músic de vaixell, violoncel·lista, fent diverses vegades les Amèriques i havia format part de l'Orquestra Pau Casals. Quan es va fer a la idea, al cap no hi tenia més que una idea: «Que m'hagi hagut de sortir a mi una filla compositora precoç!»

Però allò no fou només una fruita-da de nena prodigi sinó que, amb els anys, n'havien de seguir moltes d'altres. Als tretze anys ja actuava a diversos països europeus i a Londres, amb la seva Orquestra Filharmònica, com a solista. I així se succeïren actuacions a Europa, Asia i Amèrica, tant en recitals com en la condició de solista d'orquestrats molt importants. Els seus treballs discogràfics es tan impresos en quinze discos, que contenen obres dels millors autors estrangers i castellans i catalans. Té vuit obres seves gravades en disc i altres sis editades per la Internacional Music, de Nova York, que és la Companyia que té l'exclusiva de les seves partitures. Ha escrit trenta-sis llieders, vint-i-dues obres per a piano, una òpera, tres concerts per a piano i orquestra, dos concerts per a piano i orquestra de cambra, un concert per a flauta, una sonata per a violí i piano, una sonata per a violoncel·lista i piano, tres havaneres i tres sardanes. Tot això, temps enllà, el fet d'un executant que també és compositor,

era més donat, i encara més entre les dones. Però actualment no deixa d'ésser una flor rara.

I ara arriba el moment de la seva màxima aportació amb la creació de la música de ballet *Tirant lo Blanc*. Durant els anys 1990 i 1991 tot Catalunya va vibrar, junt amb el País Valencià, en la commemoració de la publicació del llibre, escrit per Joanot Martorell, el millor elogi del qual el féu Cervants en dir que era el millor llibre del món. Ella, Leonora, pensa que la seva millor col·laboració a la celebració seria escenificar en un ballet la bellesa del llibre. I així és com es va posar a la feina a primers de 1991, per acabar-la als seus finals tot i pensar que durant aquest temps va haver d'actuar moltes vegades tant en capitals espanyoles com a l'estranger.

A finals del passat febrer, el matrimoni Joan Deltell, com a cap de l'Empresa «Limitada de Produccions», i Leonora Milà, com a autora, posaven la partitura de la música a l'abast de la famosa Orquestra Filharmònica de Londres, un dels directors de la qual és Brian Wright. L'enregistrament es va efectuar al Henry Wood Hall, que és un dels llocs especialistes londinencs per a la música clàssica. Per adonar-nos de la dimensió i l'abast de la música clàssica. Per adonar-nos de la dimensió i l'abast de la música clàssica a Londres només cal dir que cada dia es graven en aquest centre unes sis obres simfòniques.

El director Wright ha estat director de l'Orquestra Simfònica de la BBC i d'altres, i actualment, en la seva tasca pedagògica, presenta un programa a la Ràdio, escriu per a revistes i aconduïx un curs internacional de direcció d'orquestra.

La promotora de l'enregistrament és Carol Ross, directora londinenca de l'Agència World Wide Artists (Artistes de tot el món), persona molt relacionada amb el món del ballet. Ella està entusiasmada i assegura que el *Tirant* serà tota una bomba, que tindrà molta repercussió i que amb el temps esdevindrà una obra clàssica de repertori.

El pensament és que el ballet que té una duració de tres quarts, sigui estrenat la propera temporada a càrrec del Royal Ballet a la seva seu, que és el Covent Garden, amb coreografies que seran desenrotllades pel seu mestre titular David Bintley, amb decorats i vestuari que ha dissenyat el nostre artista pintor Joaquim Budesca.

A més de Bintley s'hi han interessat altres coreògrafs, d'Europa i dels Estats Units, però el Royal Ballet ha exigir de tenir l'exclusiva, el qual s'encarregarà d'expandir-lo en les interpretacions successives.

El ballet està repartit un tretze seqüències, que són: La Cort fa cavaller Tirant. Apareix Agnès.- Els soldats van a la recerca de Tirant.- La conquesta de la Mediterrània.- Ball de la Cort. Carmesiana fa la seva aparició.- Tirant i Carmesina s'enamoren.- El vals de la Cort.- Les noces.- Dansa general.- Tirant va

a la conquesta de noves terres.- Tirant és mort.- Carmesina balla sola davant el seu espós.- El ball dels soldats.- Carmesina balla per Tirant. Ball final.

Amb la mateixa orquestra i a la gran Sala circular de l'Albert Hall, Leonora va debutar quan només tenia tretze anys. Llavors com ara aquesta orquestra gaudeix de molta fama pel nivell de qualitat interpretativa amb què treballa.

Al referit director Wright li va agradar molt la partitura del *Tirant*. El seu plantejament és completament simfònic, complex, amb moments que recorren antigues tonades provençals. El primer moment en entrar en contacte amb aquella música fou de sorpresa, però a mesura que s'hi anà introduint se'n sentí captivat, extrem que pogueren copsar els mateixos músics executants de l'obra. Una de les millors característiques, segons l'esmentat director, és l'extraordinària aptesa per a la dansa. Es una partitura que ha esta escrita pensant en la dansa i no com passa sovint que les obres simfòniques hi són posteriorment adaptades. En diversos moments aquesta idea de l'ambient mediaval surt tota sola. L'autora ho fa reviure en els seus compassos tivants, assonants. Dintre de la seva estructura de ballet clàssic no deixa d'ésser una renovació moderna.

Es curiós -si només valgués aquest adjectiu- que aquesta obra hagi estat cercada, coneguda, valorada, posada sobre el faristol, a l'estranger i no entre nosaltres. Leonora en això no és una excepció. Aquest país nostre sovint es dedica a malbaratar, entorpir, crucificar les persones que porten un missatge de valor, d'audàcia. Els envejosos, els que només es busquen a ells mateixos, els que no saben res del bé comú, ací tenen camp adobat. El director del Ballet estatal espanyol no es va permetre ni la molèstia de voler saber els possibles valors de l'obra, ni de rebre l'autora. Possiblement deu ésser degut al fet que Leonora ha anat sempre per lliure i no haver estat mai subjecta a clans i potser també que tot i haver actuat repetides vegades en capitals espanyoles ho ha fet encara més a l'estranger, a la Xina, al Japó, als Estats Units, a Alemanya. Si, al seu dia, podem veure el *Tirant* al Liceu hauran d'ésser els estrangers els qui ens ho vindran a donar a conèixer.

L'endemà de l'enregistrament, a honor de Leonora hi va haver una solmne recepció de gala a l'ambaixada espanyola. L'ambaixador Felipe de la Morena, hi va invitar el tot Londres, format per ballarins, músics, periodistes, homes de negoci en el tema d'òpera i ballet.

Desitgem de cor el més gran èxit per aquesta nostra aportació de Leonora a la cultura musical catalana. Ella, un dels valors més destacats de l'actual moment vilanoví, s'ho mereix. Nosaltres ens limitem a aplaudir-la i a desitjar que seguixin d'altres. Per molts anys!

XAVIER GARCIA

APLEC INTERNACIONAL DE LA SARDANA i MOSTRA DE GRUPS FOLKLÒRICS

A BRUSSEL·LES - 15 i 16 d'AGOST 1992

DISSBATE 15 d'agost:

MATÍ CERCAVILA pels carrers de Brussel·les fins a la Plaça del Grand Sablon, amb la participació de tota la mostra de Grups de Folklore català, com són els bastoners, esbarts, geganters, cobles, grallers, etc.

TARDA Mostra folklòrica

Concert de sardanes, música per a cobla i coral

JOVENÍVOLA DE SABADELL • POLIFÒNICA DE PUIG REIG.

DIUMENGE 16 d'agost:

MATÍ

TARDA A la plaça Grand Sablon, Aplec Internacional de la Sardana, amb les cobles:

CIUTAT DE TERRASSA • JOVENÍVOLA DE SABADELL • LA PRINCIPAL D'AMSTERDAM, ACTUACIÓ DE COLLES SARDANISTES

OLÍMPIADA CULTURAL

• S A R D A N E S •

DIES: 19, 24, 26, 27, 29, 30, 31, 4 i 5 d'agost

COBLES: Els Montgrins - Jovenívola de Sabadell - Juvenil de Bellpuig - La Principal de La Bisbal - La Selvatana - Mediterrània - Roquetes - Sant Jordi - Vila de Blanes - Participació de Colles de Barcelona.

Diumenge 19 de juliol. Plaça de la Catedral, 8 de la tarda

Cobles: LA SELVATANA i SANT JORDI

Divendres 24 de juliol. Plaça de Catalunya, 2/4 de 9 del vespre

Cobla: SANT JORDI

Diumenge 26 de juliol. Plaça de Catalunya, 7 de la tarda

Cobles: ELS MONTGRINS i JOVENÍVOLA DE SABADELL

Dilluns 27 de juliol. Plaça de Catalunya, 2/4 de 9 del vespre

Cobla. MEDITERRÀNIA

Dimecres 29 de juliol. Plaça de Catalunya, 2/4 de 9 del vespre

Cobla: VILA DE BLANES

Dijous 30 de juliol. Plaça de Catalunya, 2/4 de 9 del vespre

Cobla: LA PRINCIPAL DE LA BISBAL

Divendres 31 de juliol. Plaça de Catalunya, 7 de la tarda

Cobla: ROQUETENCA

Dimarts 4 d'agost. Plaça de Catalunya, 2/4 de 9 del vespre

Cobla: ELS MONTGRINS

Dimecres 5 d'agost. Plaça de Catalunya, 2/4 de 7 de la tarda

Cobles: LA PRINCIPAL DE LA BISBAL i JUVENIL DE BELLPUIG

Dimecres 22 de juliol. Casc antic de barcelona, 8 de la tarda

Cobles: ELS MONTGRINS - JUVENIL DE BELLPUIG - SANT JORDI - MIL·LENÀRI.

NOTICIARI

AGRUPACIÓ SARDANISTA L'IDEAL DE CLAVÉ DE LES ROQUETES.

La nostra Entitat fou escollida per l'Olimpiada Cultural per a organitzar les 9 ballades de sardanes que se celebraran a Barcelona durant els dies dels Jocs Olímpics. Posteriorment hem demanat la col.laboració de la Federació Sardanista de Catalunya per tal d'organitzar-les conjuntament.

L'objectiu fonamental d'aquestes audicions és donar a conèixer la sardana, en el sentit més ampli, a les persones de tot el món que visitaran la nostra Ciutat aquells dies.

Es comença a parlar de convertir la sardana en dansa universal, donats els seus valors lúdics, estètics i fraternals, apart dels estrictament culturals. Com que, evidentment, tots aquests valors i molts altres hi són, si som capaços de posar-hi una considerable dosi d'entusiasme, aquesta intenció podria molt bé convertir-se en autèntica realitat.

La millor manera de donar relleu a aquestes ballades és que tinguin una gran audiència de sardanistes i simpatitzants. Per això us demanem el vostre més ferm recolzament assistint personalment a totes les que pogueu. Gaudireu d'una bona estona i fareu un servei a la sardana.

ES DIU MIKKEL NEPPER CHRISTENSEN,

22 anys, ros, danès. Es agradable, ple de vida. Tenim la conversa a la plaça dels Lladoners, mentre gegants, mullasses i dracs, gita-

nes, bastoners i trabucaires fan el gran xivarri de la Festa Major de la Geltrú. Ell s'ho mira tot, àvid de viure aquell moment de gaudi popular. Un noi vilanovi va passar un any a casa seva, estudiant. Després, ell va venir a passar un altre any entre nosaltres, a Vilanova, aprenent l'art de fer instruments musicals de canya. Però es va adonar que els nois i noies que va conèixer parlaven entre ells en català. Es va adonar també, molt sorprès, que quan hi havia entre ells algú de parla castellana tots canviaven el seu idioma per aquesta. Ho va trobar molt estrany. I fou llavors, quan ja portava mig any entre nosaltres, que es va decidir a estudiar la nostra llengua. Al cap d'un mes ja havia fet el tomb i s'hi defensava. Se'n va anar al seu país amb un coneixement molt positiu del català.

S'hi expressa amb tota normalitat, gairebé a la perfecció. L'estiu passat va tornar per unes setmanes, de vacances. Se sent un més entre nosaltres, conscient que aquell any d'estança aquí s'havia enriquit i havia estimat Vilanova i Catalunya com quelcom important per a la seva vida. Quina lliçó! Són els forasters intel·ligents els qui, quan es posen en contacte amb el nostre país i la seva llengua, se'ls estimen. Molts dels nostres, botifarra!

HA VINGUT A VILANOVA un jove escriptor anglès, per primera vegada, per tal d'investigar en cultura

popular catalana, que consistirà en una visió de conjunt, el focus principal de la qual serà la nostra ciutat. Al cap de pocs dies de ser-hi ja es veia amb cor de confegir algunes frases.

Retornant al seu país ens deia: «Estoy aprendiendo catalán en mis ratos libres y ahora puedo leer libros en catalán con cierta facilidad. Pero me falta la confianza para escribirlo. Voy a estar en Cataluña de nuevo dentro de poco y quiero mejorar mis conocimientos, tanto del idioma como del país y de su gente.»

Això sí que són gent que poden anar pel món com a persones civilitzades, que estimen tot el que troben de noble.

DOS AMICS ANAVEN PASSEIG DE GRÀCIA, de Barcelona, avall. De sobte, davant de la Pedrera, de Gaudí, van veure un grup de vuit persones que se l'estaven mirant, fent-hi tot de comentarís. Un dels amics va reconèixer un del grup. Era un company seu, vilafranquí, que es deia Palau, que feia molts anys que no es veien perquè vivia a Moscou, fent de professor a la Universitat.

Abans d'emprendre'l, com estava dissertant, explicant detalls de l'estil del gran arquitecte, va escoltar el que es deien entre ells. Parlaven en rus. Palau era un més en l'ús de l'idioma. L'amic es va quedar sorprès que en tingués un domini tan viu. Es notava amb l'interès que les altres hi posaven.

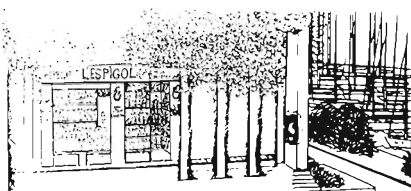
Però la sorpresa va venir tot seguit quan, havent-s'hi posat entremig, després de les exclamacions d'alegria pel retrobament, en Palau li va

presentar els amics moscovites. I ho va fer en català, i tots ells, en un català tan perfecte com el del vilafranquí, es van mostrar contents de la co-neixença. Eren alumnes a la classe de català que els feia.

Quan es van acomiadar, els dos amics barcelonins no sabien quina paret tocaven. I això que el Passeig de Gràcia és tan ample. Renoi, això sí que és una mostra de civilització!

DESCOBRIMENT. Es un home jove, d'uns 45 anys, dels que ha restat sempre a l'entorn de l'Església, que n'ha estat un actiu participant. Confessa que acaba de descobrir que hi ha un Torras i Bages, el bisbe de Catalunya, i ara llegeix coses d'ell. No és això un indicatiu clar de la manca de formació que les parròquies vilanovines proporcionen a llurs feligresos? Com es pot esperar que homes així siguin portadors de vida autèntica i aportadors a la comunitat del veritable sentir dels homes importants que ha donat l'Església catalana? I el mateix podríem dir d'altres homes en altres àmbits, culturals i patriòtics? Llegeixen, mediten i assimilen el pensament dels grans homes profètics que ha tingut la nostra nació?

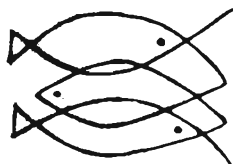
EL MARIT ÉS VILANOVÍ I, per tant, parla en català. La muller és filla de Múrcia i des de fa trenta anys que és a Catalunya parla un català perfecte, preciós. A casa, entre ells i amb els tres fills que tenen parlen en castellà. S'entén això?

HERBOLARI L'ESPIGOL

Herbes, Dietètica, Formatges
i especialitats

Rambla de la Pau, 103 - 815 13 11

PEIX I MARISC

Xavi - Mar

Xavier Montserrat Ignacio
M. Angels Llaó Cardona

Major, 1 - 893 12 07

Teixits
Confeccions
Roba de la llar

La Rosa

VILANOVA:

Plaça de la Vila, 2 - Francesc Macià, 2

VILAFRANCA: Sant Joan, 5

CALÇATS

Sendrós

Plaça Soler Carbonell, 11- 893 34 73

CISTELLERIA

Pascual

CORDERIA - PERSIANES

Sant Sebastià, 19 - 893 44 49

Cafeteria

Rosales

Xurreria

Rambla Principal, 63 - 893 10 34

TEIXITS

Baig

Aigua, 28 - 815 24 69

SUZUKI VILANOVA

JAUME PUJANTE IGLESIAS

*Motocicletes - Ciclomotors
Bicicletes*

Rambla Ventosa, 29 - 815 41 86

fincas **GARRAF**®

Compravenda i
administració

Rambla de la Pau, 93 - 815 25 42

J. Maspons

XARCUTERIA FORMATGERIA POLLERIA

Rbla. Samà, 25 - Tel. 893 37 85

FERRETERIA

OLIVELLA

Avinguda Cubelles, 24-26 - Tel. 815 49 17
Vilanova i la Geltrú

CANSALADERIA

T E R È S

Mercat públic

Parada núm. 6 - 893 87 39

Emi

Articles de Pell

Ferrer Vidal, 4 - 815 06 61

SIA *f. biosca*
S.a.

c/. Cubelles, 7 i 9 - Tel. 890 16 11
Apartat de Correus 122 - Fax: 890 48 76
Av. Tarragona, 73 - Tel. 890 06 16
08720 **VILAFRANCA DEL PENEDES**

Av. Artur Carbonell, 5 - Tel. i Fax 894 98 92
08870 **SITGES**

Ronda d'Europa, 17 - 19 - Tel. 814 20 17
Fax. 814 37 50
Av. F. Macià, 76 - Tel. 893 21 04
08800 **VILANOVA i LA GELTRÚ**

Av. Sant Vicenç, 10 - Tel. i Fax 66 38 55
43700 **EL VENDRELL**

DISTRIBUÏDOR OFICIAL **Roca**

Suministros Alema, S.L.

Unió, 94 - 893 40 26 / 893 34 98

la lionesa
pastisseria

Santa Eulàlia, 6 - 893 02 99